

Les comunicacions a la Garrotxa

La comarca de la Garrotxa ha reclamat insistentment l'obertura a l'exterior i la millora de les seves comunicacions amb les comarques veïnes. És evident que la societat actual obliga a desplaçar-se a d'altres indrets que serien impensables anys enrere. El transport esdevé una necessitat.

També és evident que en pocs anys s'han fet algunes millores a la xarxa viària actual que han reduït considerablement les distàncies que ens

separaven de Girona, Figueres i Ripoll.

Hi ha damunt de la taula nous projectes que poden modificar radicalment el panorama de les comunicacions a la Garrotxa. Concretament el desdoblament de la carretera Besalú-Olot, plantejada com una autovia, la variant de La Canya i l'eix Vic-Olot, proposada com un ramal de l'eix transversal.

Els projectes de traçat actuals planegen a la comarca de la Garrotxa com una zona de pas entre la frontera i l'interior de Catalunya. Cal ser una comarca de pas o una zona nus? Cal comunicar-se entre pobles o passar de llarg?

Si bé la realització d'una carretera 10 o 20 anys enrere implicava una transformació per al lloc on es construïa, actualment l'efecte d'una nova via com les previstes té una incidència que va molt més enllà de la simple traça. Els moviments de terres, la modificació de la xarxa viària rural, l'efecte barrera en una zona d'alt valor ecològic, la transformació socioeconòmica...

I curiosament, quan disposem de més tecnologia, més lluny arriba la nostra percepció del paisatge que tenim al costat i menys s'adapten les construccions viàries a l'entorn. Això és prou evident quan prevalen, en el projecte d'una carretera, els condicionants tècnics de traçats, radis, etc. per damunt de l'adaptació al terreny. Evidentment, cal garantir la seguretat en la conducció, però si mai no es posa un sostre real a la velocitat, potser sortirem per la tangent.

No m'agradaria que repetíssim l'exemple de l'illa de Mallorca on, fa menys de 10 anys, circulant amb cotxe pel Pla, podíem conèixer la personalitat del seu paisatge a través dels murs de pedra seca i els camps d'ametllers. Avui la percepció d'aquest paisatge està en vies de desaparició, sobretot a l'entorn de les carreteres eixamplades o de nova traça. Fos qui fos qui havia de refer o adaptar els entorns a les tecnologies i als material més adients, no s'ha fet.

Quan les comunicacions representen les artèries de la societat actual no podem projectar noves vies pensant només en l'artèria sinó en la irrigació i la capacitat que tindran tots els òrgans, el territori, per aguantar la pressió que comporta una major amplitud de la via.

Per tant, els projectes actuals cal que es justifiquin, que es dimensionin correctament i incorporin altres aspectes més enllà de la traça i la restauració de talussos, marges i l'establiment de passos de fauna. Aquestes grans vies comuniquen els grans nuclis, però aïllen la xarxa rural amb tot el seu component natural i humà.

Per això, penso que cal ser valents i projectar o desestimar amb una visió més àmplia i rigorosa, més reflexionada entre les parts i coordinada per les administracions actuant. Un projecte més lent, però més consensuat i ajustat a les necessitats socioeconòmiques i ambientals de 10 a 15 anys vista serà més beneficiós. No fos cas que no arribéssim a un desenvolupament sostenible per un excés de velocitat.

Jaume Vicens i Perpinyà
biòleg

